

laane Skin deraf ved at sætte et Ministerium under Tiltale, hvis egentlige Brøde jo kun er den at ville tilintetgjøre Danmarks Riges Grundlov og den danske Rigsdags grundlovlige Indflydelse paa Regjeringen. Men derimod, naar vi virkelig ville og tør værne om Grundloven og Rigsdagen, da seer jeg rigtig nok ikke, at Ministeriets Ønske om, at vi skulde afbryde Sagen eller henlægge den og stille den i Bero, at det maa have den mindste Indflydelse paa Forsamlingen. Den forrige Taler sagde, at han kunde paa ingen Maade see, hvorledes det skulde være umuligt at anlægge Søgmaal mod det Ørstedste Ministerium for de Raad, det ved Forordningen af 26de Juli har givet Hans Majestæt. Jeg maa ogsaa sige, jeg kan heller ikke forstaae, hvorledes det skulde enten forsinke eller vanskeliggjøre Fællesforfatningen, med mindre at virkelig Frdn. af 26de Juli ogsaa skulde efter Ministeriets Mening have en vis Gyldighed ved denne Gjennemførelse. Nu, jeg kan heller ikke see Andet end som, at Ministrene have sagt noget Rignende i deres Program, jeg kan heller ikke see Andet, end at det er ganske rigtigt udtrykt, naar det er sagt, at Frdn. af 26de Juli, hvad der ellers var at sige om den eller laste paa den, var og maatte være deres Udgangspunkt. I saa Fald kan jeg godt forstaae, at Gjennemførelsen af Fællesforfatningen, saaledes som de have tænkt sig den, med denne Forordning til Udgangspunkt, vil blive vanskelig ved det, at vi tiltale det Ørstedste Ministerium for denne Forordning. Men dersom denne Forordning ikke for os kan være noget Udgangspunkt, men er netop den store Anspødssteen paa Veien til en Fællesforfatning, saaledes som den maatte kunne være — god, eller blot taalelig — saa kan jeg ikke begribe, hvorfor vi skulde lade være at gjøre, hvad vi kunne for at rydde denne Anspødssteen af Veien.

Jeg veed nok, som der er sagt, at det er, fordi vi maae ønske til enhver Pris at komme hurtigt til Fællesforfatningen, og altsaa, naar det var saa, at dette Søgmaal vilde forsinke den, saa maatte man opgive dette Søgmaal, ja maatte opgive meget Mere, kun for at komme hurtigt dertil; men det

kan dog ikke være nogen Rigsdagsmands virkelige Mening, at Hurtigheden skulde være det, som vi især maae lægge Vægt paa. Hurtigheden i at komme ud af, hvad man kalder „de indviklede Forhold“, hvori vi befinde os, og som jeg heller ikke paa nogen Maade vil negte, vi befinde os i. Det er jo dog vistnok ikke saaledes. Det er meget mere her, som naar vi befinde os i de meest indviklede Livsforhold, at vi da, skjøndt vi vistnok ønske at komme ud af dem saa hurtigt som muligt, dog, dersom vi ere Mænd, søge at komme ud af dem paa en god Maade; thi vi kalde det jo med Rette Feighed eller Fortvivlelse, naar en Mand, for at komme hurtigt ud selv af de ubehageligste, de meest indviklede Forhold, søger at opnaae dette, om det saa skulde være ved Døden. Altsaa, det kan jo dog ikke være Folkethingets eller nogen Rigsdagsmands Mening, at vi skulle lade være at anlægge Søgmaal kun for at komme hurtigere til Fællesforfatningen. Kunde vi ved, at lade Søgmaalet falde, komme til en Fællesforfatning, som vi kunde være tjente med, som Danmarks Rige kunde kalde en Lykke for sig — ja, var det Tilfældet, da er det ligefrem, at ogsaa jeg vilde raade til, at vi skulde opgive dette Søgmaal. Men naar det ikke er Tilfældet — og jeg tror ikke, at Noget har den mindste rimelige Forestilling om, at dette er Tilfældet — saa tror jeg rigtig nok ikke, at der er den allermindste Bevæggrund for os til at opgive Søgmaalet, blot for at vi kunne komme hurtigere til Maalet. Saalænge derfor ikke Ministeriet siger: Forordningen af 26de Juli 1854 er død og magtesløs, og den skal ikke, naar vi skulle gennemføre Fællesforfatningen, faae den mindste Indflydelse paa, hvorledes denne sidste skal være, — saalænge det ikke siger dette, men siger Noget, som meget mere hentyder paa, at Forordningen skal have Indflydelse, saa siger jeg: saa være det langt fra mig at tilraade Rigsdagen og Folkethinget paa Grund deraf noget Dieblik at opsætte Rigsretsactionen eller Søgmaalet af det Ørstedste Ministerium, da det, saavidt jeg kan skjonne, er den eneste Maade, hvorpaa vi endnu kunne vente at gjøre Forordningen af 26de Juli 1854 død og magtesløs.